

мъничка, черна, блѣстяща топчица, обвита въ прозрачна, лигава ципа.

Колко врѣме съмъ стояла въ това положение, не знамъ, но ако се сѣди по това, което видѣхъ въ другитѣ жабешки зрънца, мисля да не съмъ стояла повече отъ двѣ недѣли. Азъ помня много добрѣ, че когато се събудихъ за пръвъ пѣтъ въ прозрачния си затворъ, почувствувахъ сташенъ гладъ.

Съ жадность се хвърлихъ върху прозрачната слузгава ципа и почнахъ сладко, сладко да ямъ. Сега чакъ разбрахъ, че майка ми не е ме оставила на произвола на сѣдбата, а се е погрижила да ми приготви вкусна и изобилна храна за първитѣ дни на моя младъ животъ.

Въ това врѣме страшно ми се прищѣ да се измъкна изъ тая прозрачна клѣтка, и азъ съ всичкитѣ си сили почнахъ да удрямъ и се движа въ нея, нъ всичкитѣ ми усилия отидоха по вѣтъра, понеже азъ бѣхъ още твърдѣ слаба.

Чакъ слѣдъ нѣколко дни, когато порастнахъ и станахъ по-силна, азъ можахъ най-послѣ да скжсамъ прозрачнитѣ стѣни на затвора си, и да се освобода.

Ей че бѣше радость! Прѣдъ менъ е чудна картина: наоколо ми далеко, далеко виждамъ само вода, която леко ме люлъе на своитѣ вълни; по брѣговетѣ се простиратъ цѣли лѣсове отъ трѣстика, а надъ главата ми стои ясно-синьото небе. Помня, че всичко това ми се видѣ толкова прѣкрасно, че забравихъ даже за глада си и като безумна почнахъ да плувамъ ту назадъ, ту напредъ и се вглеждахъ въвъ всичко, което бѣше около мене.

А около мене плаваха и си играеха и други мои братчета и сестричета, които се появиха на тоя божи свѣтъ заедно съ мене.